

Sygn. akt III KK 17/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,

sprawy **B. C.**

uniewinnionej od zarzutu dokonania przestępstwa z art. 217 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt VI Ka .../13,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 18 stycznia 2013 r., sygn. akt II K .../12,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela prywatnego.

UZASADNIENIE

A. S., w sprawie z oskarżenia prywatnego oskarżył B. C. o to, że w dniu 19 listopada 2010 r. w L. w okolicach miejsc parkingowych przedsiębiorstwa C., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, poprzez szarpanie za kurtkę i uderzenie otwartą dłonią w twarz A. S. naruszyła jego nietykalność cielesną, to jest o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w L., wyrokiem z dnia 18 stycznia 2013 r., uniewinnił B. C. od zarzucanego jej czynu.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zarzucił w niej wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu tezy, że zgromadzone w sprawie materiały nie pozwalają na przyjęcie, że oskarżona swoim zachowaniem poprzez uderzenie dłonią w twarz naruszyła nietykalność cielesną A. Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela prywatnego za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zarzucił w niej wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., które wywarło istotny wpływ na rezultat postępowania poprzez:

- brak starannej i wnikliwej analizy zarzutów obrony, wskazanych w apelacji, w zakresie okoliczności dotyczących opisywanych przez świadków oskarżenia udziału w zdarzeniu osób trzecich,
- poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujące nazbyt dowolną jego interpretacją w zakresie okoliczności związanych z zachowaniem się oskarżonej,
- „brak w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wyczerpującego i wnikliwego ustosunkowania się do zarzutów obrony podniesionych w apelacji – art. 457 § 3 k.p.k.”,
- zaniechanie analizy zarzutów apelacyjnych i uzasadnienia tego środka odwoławczego dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych, jakich dopuścił się Sąd Rejonowy i sprowadzenie rozważań w tym zakresie jedynie do stwierdzenia prawidłowości ustaleń – art. 433 § 2 k.p.k.

Formułując powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.. Wnosić w tej sytuacji należy, że intencją autora kasacji było jednocześnie uchylenie wyroku wydanego w sprawie przez sąd odwoławczy i uchylenie wyroku, który zapadł w sądzie pierwszej instancji. Na marginesie tylko zauważyć trzeba, że zarzut z tiret 3, związany z brakiem ustosunkowania się do

zarzutów obrony podniesionych w apelacji, dotyczy zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, a nie apelacji obrońcy, takiej bowiem w przedmiotowej sprawie rzecz jasna nie było.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest bezzasadna i to w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k. Uważna lektura zarzutów kasacji prowadzi do wniosku, że przynajmniej ich część skierowana jest w odniesieniu do wyroku sądu pierwszej instancji i dotyczy poczynionych przez ten sąd ustaleń faktycznych, co w myśl art. 519 k.p.k. i ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego nie może być skuteczne, zwłaszcza w sytuacji, w której, jak w przedmiotowej sprawie, sąd odwoławczy nie dokonywał uzupełnienia przewodu sądowego, samodzielnej oceny dowodów i własnych ustaleń faktycznych, kontrolując jedynie poprawność rozstrzygnięć w tym zakresie dokonanych przez Sąd Rejonowy w L..

Także zarzuty skierowane wprost przeciwko wyrokowi Sądu Okręgowego w S., a więc zarzuty rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nie są niezasadne. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że sąd odwoławczy odniósł się w tym uzasadnieniu do każdego ze zgłoszonych w apelacji zarzutów i przedstawił argumenty, które w jego ocenie stanowiły podstawę nieuwzględnienia apelacji. To, czy argumentacja Sądu w S. jest dostatecznie wnikliwa i spełniająca wymogi wynikające ze wskazanych przepisów należy rzecz jasna do kategorii ocen. Oceny te są z reguły różne w zależności od punktu widzenia strony, które ich dokonują, zwłaszcza wówczas, gdy kontestują samo rozstrzygnięcie. Biorąc pod uwagę przeciętne standardy spełniania przez sądy odwoławcze wymogów wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., uznać jednak należy, że wymogi te zostały spełnione. Sąd Okręgowy w S. w syntetycznej formie odniósł się do wszystkich zarzutów i ocena zawarta w uzasadnieniu wyroku nie ogranicza się do ogólnikowych stwierdzeń, ale odnosi do konkretnych ocen poszczególnych dowodów, np. dowodu z zeznań oskarżyciela prywatnego, czy wyjaśnień oskarżonej. W uzasadnieniu znalazły się także wywody związane z akcentowaną w apelacji niespójnością w zeznaniach małżonków C.

Zaznaczyć jednocześnie należy, że w razie utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku i akceptacji ze strony sądu odwoławczego ocen i ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji, nie jest konieczne powtarzanie przez sąd *ad quem* argumentacji sądu *meriti*, tym bardziej, gdy argumentacja ta, jak w przedmiotowej sprawie, jest obszerna i wyczerpująca. Sąd Okręgowy w S. mógł zatem odwołać się do uznanej przez niego za prawidłową argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w L., bez konieczności jej powtarzania.

Biorąc pod uwagę powyższe, kasacja została oddalona.

kc